

سلام بر سلطان عشق و وفا ابوالفضل (ع)

عباس(ع) آمد تا برادری را معنا کند، وفا را شرح دهد، ایثار را الگو باشد شجاعت را تفسیر کند و دلاوری را مصداقی والا گردد.

عباس(ع) آمد تا برادری را معنا کند، وفا را شرح دهد، ایثار را الگو باشد شجاعت را تفسیر کند و دلاوری را مصداقی والا گردد. اینک، گلخنده‌های آسمان و زمین و زمزمه‌های شورانگیز بلبلان شیدا، در سالروز میلاد حضرت عباس(ع) به گوش می‌رسد، دریچه‌ای از شادی بر دل‌ها گشوده شده و رنگین کمان شوق، فضای زندگی را آراسته است، صدای هلهله شادمانه عرشیان به گوش می‌رسد و ترم شکفتن نوکلی معطر در باغستان توحید، دل‌ها را مفتون و مجذوب خویش ساخته است. عباس می‌آید و صفا و زیبایی و پاکی را به ارمغان می‌آورد، آری؛ عباس بن علی (ع) به دنیای خاکی، گام نهاده است.

به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، در سال 26 هجری قمری، حضرت عباس (ع) پا به عرصه گیتی نهاد. مادر گرامیش فاطمه، دخت حزام بن خالد بن ربیعہ بن عامر کلبی و کنیه‌اش (ام البنین) بود. چند سال پس از شهادت حضرت فاطمه (س) بود، که امیرالمومنین (ع) از برادرش عقیل، که به اصل و نسب قبایل آگاه بود، درخواست کرد زنی را از دودمانی شجاع برای او خواستگاری کند و عقیل، فاطمه کلابیه (ام البنین) را برای آن حضرت خواستگاری کرد و ازدواج صورت گرفت.

زندگی نامه حضرت عباس(ع)

برادران حضرت عباس (ع) از ام البنین عبدالله، عثمان و جعفر است که هر سه در کربلا شهید شدند و برادران دیگرش عبارتند: از حضرت امام حسن(ع)، امام حسین(ع) و دیگر فرزندان ذکور حضرت علی(ع).

عباس (ع) از برادران دیگرش بزرگتر بود و هر چهار برادر به امام خویش، حسین (ع) وفادار بودند و در روز عاشورا در راه آن امام جان خود را نثار کردند.

حضرت عباس بن علی(ع) متأهل بود نام همسر آن حضرت، «#لبابه و دختر عبدالله بن عباس بن عبدالمطلب بود ازدواج آن حضرت بین سال‌های 40 و 45 صورت گرفت.

حضرت عباس(ع) پنج فرزند به نام‌های: عبیدالله، حسن، فضل، قاسم و یک فرزند دختر داشت و نسل آن حضرت با عبیدالله ادامه یافت.

بهترین راه توسل به حضرت عباس (ع) چیست؟

بهترین راه توسل به آن حضرت، زیارتی است که در «#کامل الزیارة» ص 256 باب 85 آمده است و شیخ عباس قمی آن زیارت را در مفاتیح الجنان در فصل هفتم در باب زیارت امام حسین(ع)، ص 714، یک مجلدی آورده است.

راه دیگر توسل به آن حضرت این است که روز جمعه پس از نماز 133 بار بگویی: (یا کاشف الكرب عن وجه الحسین! اکشف کربی بحق اخیک الحسین)؛ عدد 133، عدد حروف کلمه عباس به حساب حروف ابجد است.

القاب تابناک حضرت ابوالفضل العباس (ع)

قمر بنی‌هاشم: بهره‌مندی بسیار عباس از جمال و جلال و سیمای سپید و زیبا و سیرت سبز و نورانی، زمینه ساز این لقب است.

باب الحوائج: کریمی از دودمان کریمان که چون حاجتمندی سوی او روی کند، خواسته‌هایش را برآورده می‌سازد.

طیار: بیانگر مقام و عظمت حضرت عباس(ع) در فضای عالم قدس و بهشت جاودان است.

الشهید: شهادت، که نشان نمایان ابوالفضل(ع) است و در چهره حیات او درخشندگی بسیار دارد، زمینه ساز این لقب است.

سقا: دلاوری عباس در صحنه‌های حیرت آور آب‌رسانی به تشنگان، سبب این لقب شد.

عبد صالح: لقبی که حضرت صادق(ع) در زیارت عموی گرانقدرش بدان اشاره دارد:

السلام علیک ایها العبد الصالح. سلام بر تو، ای بنده صالح خدا.

سپهسالار: صاحب لواء یا سپه سالار لقب بزرگترین شخصیت نظامی است و عباس در روز عاشورا این لقب را از آن خود ساخت.

پرچمدار و علمدار: یادآور دلاوی و حفظ لشکر در برابر دشمن است. علمداری عباس(ع) این لقب را برایش به ارمغان آورد.

ابوقریبه (صاحب مشک)، عمید (یاور دین خدا)، سفیر (نماینده حجت خدا)، صابر (شکیبا)، محتسب (به حساب خدا گذارنده تلاش‌ها)، مواسی (جانباز و مدافع حق)، مستعجل (تلاشگری مهربان در برآوردن حاجات دیگران) و ... از دیگر لقب‌های ابوالفضل است.

مقام علمی حضرت عباس (ع)

حضرت عباس (ع) در خانه‌ای زاده شد که جایگاه دانش و حکمت بود. آن جناب از محضر امیرمومنان (ع) و امام حسن (ع) و امام حسین (ع) کسب فیض کردند و از مقام والای علمی برخوردار شدند.

لذا از خاندان عصمت (ع) در مورد حضرت عباس (ع) نقل شده است که فرموده‌اند: زق العلم زقا، یعنی همان طور که پرنده به جوجه خود مستقیماً غذا می‌دهد، اهل بیت (ع) نیز مستقیماً به آن حضرت علوم و اسرار را آموختند.

علامه محقق، شیخ عبدالله ممقانی، در کتاب نفیس تنقیح المقال، در مورد مقام علمی و معنوی ایشان گفته است: آن جناب از فرزندان فقیه و دانشمندان ائمه (ع) و شخصیتی عادل، مورد اعتماد، با تقوا و پاک بود.

راز و رمز تعالی حضرت عباس (ع)

حضرت عباس (ع) فرزند کسی است که آیه (وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَؤُوفٌ بِالْعِبَادِ، سوره بقره آیه 207) در شأنش نازل شد و از سلاله دودمانی است که اسوه ایثار و از خودگذشتگی بودند و سوره هل اتی، در شان ایثار ایشان نازل شده است.

فداکاری، ایثار و جانبازی در اسلام و مکتب اهل بیت(ع) از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است؛ به طوری که امیرمومنان در جایی ایثار را برترین فضیلت اخلاقی می‌داند.

در جایی دیگر، علی (ع) ایثار را بالاترین عبادت معرفی می‌نماید و در روایتی دیگر غایت و هدف تمام مکارم اخلاقی را ایثار و از خودگذشتگی می‌داند.

جواب این است که معرفت حضرت عباس (ع) از همه شهیدان والاتر و اطاعتش از امام خویش، کاملتر بود. براساس دیدگاه اسلام و مکتب اهل بیت (ع) آنچه اعمال نیک را از یکدیگر متمایز می‌سازد و ارزش اعمال را متفاوت می‌کند، همان معرفت و بینش و نیت شخص است و کلام پیامبر اسلام (ص) که فرمود:

(ضَرْبَةُ عَلَى يَوْمِ الْحَنْدَقِ أَفْضَلُ مِنْ عِبَادَةِ الثَّقَلَيْنِ، ضربت علی در روز خندق از عبادت جن و انس برتر است) شاید ناظر به این معنا باشد؛ آری حضرت عباس (ع) با کمال معرفت در راه دین و امام خویش جانبازی نمود و مراحل کمال و تعالی را طی کرد.

منابع:

لغت نامه دهخدا

بحار الانوار، ج 45

معالي السبطین، ج 1

مفاتیح الجنان

سفينة البحار، ج 2